

Kids

Jälkeen kello Kymmenen

Marja-Leena
Mikkola

Jälkeen kello kymmenen

Marja-Leena Mikkola

Jälkeen kello kymmenen

SAGA Egmont

Jälkeen kello kymmenen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1984, 2025 Marja-Leena Mikkola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727242699

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11 2, 1120 Copenhagen

Henna Vehviläinen ja hänen pikkuveljensä Make olivat lapsia, joiden lävitse menneisyys hohti. Heidän kotipiirinsä suorastaan tihkui historiaa. He asuivat lähellä merta ja telakkaa kaupungin eteläosassa, jossa oli ikivanha puisto ja sen laidalla palatsimainen Timanderin museo. Villiintyneen puiston läpi kiemurteli hiekkateitä ja polkuja, joista yksi johti rinteen viertä alas Hennan ja Maken kotiovelle. Pihapiirin muut lapset asuivat keltaisessa kerrostalossa, jonka alakerrassa sijaitsi Lyhty-niminen ravintola ja jota siitä syystä nimitettiin Lyhdyn taloksi; mutta Henna ja Make asuivat tarunomaisessa Ajurintalossa. Heidän kotinsa oli pieni ja soma vaaleaksi rapattu maja, joka oli aina kuulunut ajureille. Henna ja Make olivat tarkoin selvillä siitä, että heidän isänsä-nisänsä ja tämän isä ja vielä tämänkin isä olivat kaikki olleet Timanderin muinaisen mahtisuvun ajureita, ja että alkuperäisen Kuski-Vehviläisen jälkeläiset saivat asua talossa niin kauan kuin mieli teki. Siksi varsinkin Hennalla oli usein tunne, että menneisyys heijastui hänen lävitseen. Eikä se ihme ollutkaan: Henna

tiesi olevansa taiteilijaluonne. Hänen kykynsä viittasivat näyttämölle, ja hän halusi tulevaisuudessa esittää nimenomaan suuria historiallisia naisrooleja. Hän oli kirjastossa tutkinut kuvitettuja historiankirjoja. Erityisen vaikuttava hänen mielestään oli Orleansin neitsyen kohtalo, ja hän tiesi että tästä naishahmosta oli kirjoitettu useita näytelmiä.

Kyllä Henna nykyisinkin sai näytellä ja joskus oli suorastaan pakkokin. Hän osasi näytellä niin hyvin, ettei kukaan päässyt selville hänen ajatuksistaan ja tunnetiloistaan, jos hän halusi ne salata. Hänen oli esimerkiksi näyteltävä välinpitämätöntä silloin, kun hän säikähti ilkeitä sanoja ja ajatteli tuskaisena: Minusta ei siis pidetä, minua ei rakasteta? Joskus asiat kasaantuivat sellaiseksi tuskien taakaksi, että hänen oli pakko kyyristyä nurkkaan ja närhiä kyntensä olemattomiin ja sitten pitää käsiä selän takana, ettei kukaan huomaisi.

Tänään välitunnilla Katja ja Tiina ja ne muut juttelivat ja supisivat päät yhdessä ja suunnittelivat joitakin syntymäpäiviä, joille Hennaa ei kutsuttaisi ja joista hänelle ei jälkenpäinkään mitään kerrotaisi. Juuri tuollainen haavoitti pahiten – että ei otettu mukaan ja että ei kerrottu. Kotimatalla Henna päätti lohdutukseen ostaa viikkorahoilla mansikkakarkkeja kioskista. Kevät oli jo pitkällä, ja kioskiin oli ilmestynyt tuttu kohtelias rouva, jonka kanssa Henna mielellään vaihtoi ajatuksia. Kioskilla oli vähän jonoa, ja odottaessaan vuoroaan Henna kuuli supinaa ja kuis kutusta kioskin takaa, mutta ei kiinnittänyt siihen erityisempää huomiota. Hän jutteli jonkin aikaa kioskin tädin kanssa ilmasta ja kesän tulosta ja kissa-aiheesta, ja täti antoi hänelle muutaman ylimääräisen karkin. Se ilahdutti Hennaa, ja kioskilta lähtiessään hän oli jo kevyellä mielellä. Sitten hän kuuli takaansa askeleita ja tirsäumista, ja siinä tulivat Katja ja Tiina ja peränpitäjänä vaitelias

Merja hyppynaruineen. Ne juuri olivat olleet kioskin takana kyt-täämässä ja kävivät nyt Hennan kimppuun kuin herhiläiset. Ne alkoivat matkia Hennan sanastoa, joka jostain syystä aina ärsytti niitä.

– Vai on se tuuli jo niin *lenseä*, ne matkivat. – Vai ovat kissat niin *salaperäisiä* luontokappaleita, voi hellanduudelis sentään!

Tuttu tuska kouristi jo sydäntä. Silti Henna ei ollut niitä huo-maavinaan, vaan kulki pää pystyssä eteenpäin. Se ärsytti niitä vielä enemmän ja ne alkoivat tönä, lukuunottamatta Merjaa joka aina oli mukana osallistumatta kuitenkaan mihinkään.

– Se on taas leuhka ja olevinaan, Katja sanoi purevasti. – Ei olis varaa olla kun asuu sellasessa ikivanhassa talonrötiskössä, josta raplingit tippuu maahan.

– Teillä on hiiriäkin! kiljaisi Tiina.

Henna ei vielääkään vastannut. Hän tiesi niiden kadehtivan sitä, että hän saattoi pitää kissaa, ne kadehtivat häneltä Kirreä. Ne asuivat kaikki Lyhdyn talossa eikä niiden annettu pitää kotieläi-miä. Ja sitäkin ne kadehtivat että ilmojen lämmetessä Ajurintalon eteen saattoi nostaa pöydän ja korituolit ja istua suuren lehmuk-sen varjossa, ja myös sitä että aivan lähellä, Timanderin puiston rinteessä, kasvoi korkea poppeli, joka tuoksui huumaavasti sateen jälkeen.

– Tämä se kulkee aina niin kuin omistais koko Timanderin puiston, Katja sanoi ja tönäisi taas Hennaa kipeästi kylkeen. – Vaikka suku on ollut pelkkiä hevuskuskeja ja isäs joku hemmetin rekkakuski!

Vieläkään Henna ei ollut kuulevinaan, ja silloin ne ampuivat julmimman nuolensa: – Kaikki tietää että sä olet ihan lemmessä Jyrki Virtaseen! Ja tommonen Milli-Liisa luulee, että joku kah-deksasluokkalainen muka hänestä välittää!

Hennan korvissa alkoi kohista ja hän yritti juosta karkuun, mutta ne kävivät häneen todella käsiksi ja kaasivat. Ne repivät karkkipussin rikki, ja kaikki makeiset valuivat maahan. Silloin riehuminen lakkasi ja Katja ja Tiina poimivat nopeasti kaikki karkit maasta.

– Sinä et saa mitään, koska olet niin leuhka tyyppi ja diiva, nämä karkit on nyt meidän, ne sanoivat ja juoksivat kiireesti pois.

Paikalle jäi vain Merja, joka käyttäytyi aina niin että hänet saattoi laskea yhtä hyvin toiselle kuin toisellekin puolelle. Nyt Merja katseli Henna, joka lojui suullaan ja liikahtamatta maassa, ja hyppi sitten pois reppu selässä heiluen.

Sitä Henna odottikin. Hän ei koskaan voinut itkeä toisten nähden, mieluummin hän puri huultaan ja pidätti. Heti kun Merja oli hävinnyt näkyvistä, Henna antoi kyyneltensä vuotaa vuolaasti ja valitti samalla ääneen: – Ah ah aaah ...

Vähitellen hän alkoi kiinnostua omasta kohtalostaan. Hänet oli jätetty taistelulentäille. Siinä hän virui, kilpi vieressään, pitkät kutrit saven ja liejun tahrimina. Ja nyt joku kypäräpäinen haar-niskaan verhoutunut päällikkö juuri nosti häntä jaloilleen ...

Hän kohosi maasta kalpeana, silmät tiukasti suljettuina, ja kun hän lopulta avasi ne, hän katsoi suoraan Jyrki Virtasen keltaisiin silmiin. Jyrki Virtasella oli nahkatakki ja mopoilijan kypärä, ja hänen ajokkinsa seisoi kadun vierellä. Henna loi heti katseensa maahan eikä pystynyt sanomaan sanaakaan. Sydän löi niin nopeasti että sen kuminan kuuli omissa korvissaan.

– Älä nyt anna paiskia itseäs kanveesiin, Jyrki Virtanen sanoi.
– Mä ihan huolestun kun näen tollasta.

Kun Henna ei vielääkään kyennyt kohottamaan katsettaan tai avaamaan suutaan, Jyrki Virtanen näpäytti häntä rohkaisevasti olalle ja käveli sitten takaisin moponsa luo. Henna näki silmänur-

kastaan, miten hän käynnisti pyöränsä ja ajoi pois. Vasta silloin Henna nosti päättään, hymyili ja kohotti kätensä tervehdykseen. Mutta sitä ei kukaan nähnyt.

Henna vapisi yhä lähtiessään liikkeelle ja halusi sen vuoksi viivytellä kotimatalla päästäkseen tasapainoon. Hänen täytyi kehitellä valmiiksi tuo äskeinen kohtaaminen taistelukentällä. »Kylläpä sinulla on kauniit hiukset, ja miten pitkät ne ovat, ulottuvat vyötärön alapuolelle. Ne ryöpsähtävät esiin kuin kuunvalosta kehrätty aallokko ja tuovat mieleeni Orleansin neitsyen, joka pukeutui miehen haarniskaan ja johti sotamiehiä vihollista vastaan», sanoi nuori päällikkö, ja Henna-neito kertoi päällikölle elämästään. Juuri tänään Katja, Tiina ja ne muut olivat väittäneet, että hänen tukkansa oli tavallisen maantienvärinen ja että hänellä oli tihrusilmät ja maataismainen pystynenä. Ne väittivät että hän oli tunkenut itseään liikaa esille, näytellyt kaikissa joulunäytelmissä ja kevätjuhlakuvaelmissa, mutta tällä kertaa häntä ei otettaisi ensinkään mukaan. Ne sanoivat että hän oli esiintymiskipeä ja leuhki lauluäänellään, joka niiden mielestä oli korkeintaan keskinkertainen, eikä opettaja sanonut siihen mitään. »Minä olen hermoherkkä, siksi ääneni toisinaan värisee kun laulan», kertoi Henna-neito. »Minä elän hermojeni päällä siinä määrin, etten edes voi olla pureskelematta kynsiäni.» Ja Henna-neito tunsu nuorta soturia kohtaan niin suurta luottamusta, että veti esiin käntensä, ja kuultavassa valaistuksessa paljastui tuo kiusallinen näky: kynnet oli nyrhitty kauttaaltaan niin lyhyiksi kuin mahdollista. Mutta nuori päällikkö vain vilkaisi niitä hienotunteisesti ja sanoi: »Myös minä olen hyvin hermoherkkä. Se näkyy siten, että selkärankaani pitkin kulkee aaltoilevia väreitä, kun minun on käytävä Mustaa Ruhtinasta vastaan. Mutta meidän on kamppailtava kun-

nes pimeä pahuus on voitettu maan päällä.» Ja päällikkö hymyi ja hänen keltaisten silmiensä läpi virtasi valoa.

Henna kulki sydän jo keventyneenä kiertoteitä pitkin kotia kohti ja tuli perille toista kautta kuin tavallisesti, alas puiston rinnettä. Ajurintalo ei ollut mikään rötiskö vaan näytti täältä käsin hyvin kauniilta, vaikka osa takorautaisesta ovikatoksesta oli ruostunut ja talon keltainen rappaus vähän lohkeillut. Portaiden edessä oli joitakin vanhoja kivilaattoja ja pätkä mukulakivisen tien alkua. Tien jatke oli kokonaan nurmettu eikä koko tietä voinut enää löytää. Portaot olivat sieltä täältä rapautuneet ja ikkunoiden kipsikoristeet aikojen kuluessa putoilleet. Mutta talo oli yhä täynnä suloa. Se tiesi olevansa erilainen kuin yksikään toinen talo koko maailmassa. Se oli oikeastaan kuin pikkuruinen siru, joka oli irronnut Timanderin mahtavan kolmikerroksisen palatsin kyljestä ja alkanut elää omaa erityistä elämäänsä täällä rinteen juurella.

Tullessaan lähemmäs Henna näki oudon mieslauman työntyvän esiin kotinsa nurkan takaa. Äiti ja Make eivät varmaankaan olleet sisällä, koska miehet liikkuvat aivan vapaasti talon vaiheilla ja tutkiskelivat sen ulkoseiniä. Äijiä oli kuusi tai seitsemän, eikä niistä päältäpäin voinut arvata mitä väkeä ne olivat, sillä niillä oli hyvin erilaisia pukimia yllään. Yhdellä oli ruudullinen pikkutakki, solmio ja tunkkaisen näköiset tummat housut, toisella siisti ruskea kokopuku. Oli pari tuulitakkimiestä, joilla oli käsissään jonkinlaiset rautapiikit ja mittakepit. Kaikilla oli salkkuja ja karttoja. Puhuttiin matalalla tietäväisellä äänellä: – Joo, niin mä sanoisin. Niillä main. Luvat kunnossa? Täytyypä pikimmiten. Että niin päin pois.

Kukaan ei ollut kiinnittänyt mitään huomiota Hennan ilmaantumiseen. Tuollainen vaalealettinen tyttölapsi kuului toki

Ihastuttava saturomaani täynnä mielikuvituksen taikaa.

Henna on kymmenvuotias tyttö, jonka elämä ei ole ollut helppoa. Koulussa muut kiusaavat, ja kotonakin tyttö saa kuulla ilkeitä kommentteja Ulla-tädiltään. Koska ulkomaailma on julma, Henna viettää mielellään aikaa oman päänsä sisällä ja uppoutuu kuvitelmiinsa. Mutta mikä on kuvitelmaa ja mikä ei?

Eräänä päivänä Henna löytää keinon matkustaa menneeseen aikaan. Hänellä on edessään jännittävä tehtävä, johon liittyy mystinen lohikäärmekoru. Hennan on kuitenkin oltava nopea, sillä hän on vaarassa menettää kaiken, jollei hän ehdi pysäyttämään mustia voimia ajoissa.

Kirjailija **Marja-Leena Mikkolalla** (s. 1939) on takanaan monipuolinen kirjoittajan ura. Hän on julkaissut runoutta, proosaa ja lastenkirjallisuutta sekä toiminut käsikirjoittajana. Mikkola oli mukana käsikirjoittamassa muun muassa suosikkielokuvaa *Käpy selän alla* (1966).